

מה יהיה?! אין סיכוי, אין תקווה

הזמן חלף ובחושינו הדקים קלטנו שמהו השתבש. פה ושם יכולנו לפרש שהעניינים יגעים, וכי רותי תקועה בבעיה עם בועז, אם כי הטלפון לא ממש הסגיר את סערת הרגשות שהיא שרויה בה.

ביוני כתבה, בכתב יד סוער בלתי סדיר ומלווה בציורים. חלק מן השורות מאבד כיוון וגולש לאלכסון, מילים רבות משובשות ובלתי ברורות. את הכותרת הוסיפה לדבריה, באדום (כנראה מאוחר יותר):

(יום שלישי עצוב –)

יוני

בפורום באוניברסיטה העברית

בערך ב-12.00

אל אלוהים. זה טוב. תחושה סוגרת רציונלית – עמומה. אין תקווה. בנים – עם מוזר, אחר. אני לא רוצה בקשר, גם לא עם בנות, בסך הכול רוצה להיות לבד, ולאכול...

בועז – פעם ראשונה שאני בטוחה ממש. גם הוא מאכזב נ' קבעה – חרצה – הוא לא רוצה.

כמה בא לי להיות בשקט. עצוב לי, רוצה לישון, רוצה לחיות בשקט.
העליזות – עליזות שסביבי. שקר. לא משתייכת.
היפאני הזה – תמיד עם אותו ג'ינס. שסתם מכוער עלי.
והיפופיות הרזות עם כוס קפה ביד, צחוק של ליפסטיק, שתי בנות.
תמיד ששתי בנות בליפסטיק יחד – הן מגניבות מבטי בנים לצדדים,
מחייכות לצדדים ומלטפות אחת ת'שנייה.
לישון. אמא. לישון ולא לקום.
לאכול ולאכול ולאכול ולישון...
ואז ההליכה החלשה, תחושת הקריסה – בפנים. הכול חלש, מה יחזיק
אותי? למה להתאמץ? למה לתכנן?
את מבינה. כך זה כבר שנים. כותבת בכאב. מציירת דמעות ותמיד
משפטים ונקודות. ותמיד אחר כך צריכה לקום ולעטות מסכת חיוך עדכנית
– נחמדה, לתפקד בעולם הבריא כל כך.
אמא – אין לי כוח. זה יעבור מתישהו, או שאם זה כבר כך מגיל 10, צריך
לעשות מעשה נחרץ ואי רוורסבילי – כמו שמ' מכנה זאת (אמר שנשארים
עם נזקים לאחר ניסיון תלייה). מי יעזור לי? אבא? חה! אמא? ח – חה! נו,
אז מי נשאר?

(...ליד ציור העיניים הוסיפה...)

תמיד העיניים חזקות, מודגשות... אני רוצה לצעוק. איפה? מה אני אצעק?
מי ישמע?
איך אפשר לחיות לבד בעולם? עצוב כל כך, לבד! לבד! איך אפשר
לחיות לבד. גוף – מחסום, חומה. וכך נפרדים. שאפילו שיש חברים עדיין
הם מעבר לחומה... ואני בתוך החומה, נשאר רק להתאבד...

...והנה זוג יפאני.

איך אנשים חיים בשאננות. כאילו כל העולם מובטח להם, כל השנים,
כל הרצונות, כל האהבות, כל המאכלים.
אנשים רגועים, יושבים בטוחים, שאננים.
כלום לא מובטח! טמבלים, זה לא שונה אצלי מאצלכם.

אפשר למות, להיפצע, לרעוב לאהבה, למות מרעב.
למות מרעב. אני אמות מרעב. מרעב. את מבינה?
וככה זה רעב. זה שחור ריק וקר. וחלש מאוד. ורוח קרה עוברת בפנים,
בשריקה עצובה, וחלול כל כך, חלול בעצמות, ריק לחלוטין.
וזו רק קליפה של עור וציפורניים. ובפנים, אמא!!!
תנו לי לבכות – אבל הרבה אנשים מסביב.
יש פה סטודנטים שאננים, דווקא כן – אני רוצה שמישהו יבוא, מישהו
מוכר, לבכות לאוזן אנוש, שיקשיב בחמלה...
אבל לא!!! אנשים שונאים סובלים. מרגישים לא נוח,
אשמים, כשאני רק מבקשת אוזן, הם נעים באי נוחות, פוזלים לצדדים,
מחפשים דרך לברוח, את מבינה???

חלף כחודש, ורותי עדיין נמנעה מלשתף אותנו בחייה הרגשיים
ובמתרחש בינה לבין בועז. כל מה שקראנו בדפים שהשאירה
אחריה, היה לנו בבחינת מפגש עם משהו בלתי ידוע. רק המילים
הזועקות מהדפים העידו כי דבר מה קשה התחולל בה, ואנחנו לא
ידענו. ועל כן גם לא יכולנו לתמוך בה בשעותיה הקשות.
תמיד ציפינו לטוב, אבל המציאות טפחה בפנינו, הפער
בין מה שידענו לבין מה שבאמת קרה, וידיעתנו אודות הרקע
הנפשי הבעייתי, וכל מה שעברנו איתה, הציבו בפנינו אפשרות
להתפתחות קשה, אוברנית.
וכך מצאנו כתוב:

מוצאי שבת 6.7.96

לאחר חודש אינטנסיבי, בועז ואני בשיחה "שלאחרי" בפונדק עין כרם, עד
5.00 לפנות בוקר. סיכמנו והחלטנו רציונלית להיפרד. לא ברורים הגבולות
העתידיים, נשמור על ידידות. לא קלטתי עוד... רק בשישי בצהריים, בדרך
מהעבודה, הבנתי. משפטי בועז הדהדו, הכאב עמד להתפרץ, באוטובוס

צעקתי מבפנים. בועז, פתאום הבנתי, הכאב הציף. שבת כאובה כל כך עצוב
כל כך...

שבת. רותי שוב לבדה ואנו רחוקים ואיננו יודעים, ועל כן לא
יכולים לעזור לה. מצד אחד ניכרת נחישותה להצליח לבנות
קשר ולחזקו, ומצד שני, חבריה, קודם גיל ועכשיו בועז, נכבשים
בחיוניותה, בסקרנותה, ביופייה. כובשים אותה ושוקעים בה, אך
חוששים מעוצמתה הרגשית, מהפסגות והרקיעים, ומן הנפילה
לתהומות. אך המציאות מציבה מכשולים ומהמורות. האם יהיה
לה הכוח לעמוד בהם? והאם נוכל לעזור לה בשעותיה הקשות,
ואם כן! איך? מתי?

(פתאום, כתבה באותיות גדולות, על פני חצי דף)

גאונית.

הקדמתי את זמני

באיזה 60 שנה.

אוהבת את כולם, רק לא את עצמי.

אז ביי ביי, ואם יש עולם הבא –

גם להתראות.

זה תמיד הנוסח. לאחר הבכי הקשה שבמהלכו חייגתי אינסוף לשיחה
הממתינה של בועז. הוא התקשר ושאל אם ההתנפלות העצבנית, שלי היא?
הודיתי. מסתבר שגם לי קשה. דיבר עם י' ("דומה לך רק עם יותר ביטחון
עצמי"). פעם אמר לי שהוא צריך להתנחם ולחפש שוב קשר עם ידידות
ותיקות. טוען שאהבתי גם אותו, העלה סברה של: כמה מצחיק יהיה,
להתחיל איתך עוד שבוע... בועז, בבקשה, אל תעורר בי ציפיות. צריכה
להתנתק, להתחיל מחדש. אומר שאצלי הכול עובד לאט, ניתן לעצמי שבוע
כדי לקלוט את העוצמה, אם אכן או רק נדמה. בועז הבועזי... חוץ מזה שלא

התאהב בי – מה שהחזיק אותי במתח מטורף שעצר כל פתיחות (רק אחרי הפסטה נפתחתי, למה?), הכול היה בו. בועז. כל כך שפוי, חכם, מתעניין, בריא בנפשו. מה שהרס אותי זו האוטרכיות שלו. הוא כאילו לא נזקק לאף אחד בעולם. שלם עם עצמו, וטוב לו. זה שיגע אותי. התרגלתי לבנים שזקוקים לליבי המבין והחנון. לא בועז, לא היה ניתן לפרוט על רגשותיו. הוא יציב כסלע.

בועז עומד ליד החלון. עירום. רגל ישרה ורגל נשענת, משווה לישבן מראה אגסי ורך, נושף את עשן הסיגריה בקול, מטה ראשו בעניין פתאומי אחר – חתול עובר? גורם לי לקנא בשלווה ובטבעיות האופפת אותו.

בועז במטבח שר לו את הראשונה / השנייה / התשיעית של בטהובן / שוברט / מנדלסון, וכ"ו... חותך בצל ושום ועגבניות, מכין רוטב בסבלנות עילאית, עורך הכול יפה ומזמין לאכול, שלא יתקרר. ואני נבוכה בורחת מהמטבח, לסלון, לעיתון, מפלט מפני ספונטניות שאין לי, ומין גאוה על המצב הפמיניסטי החדש.

בועז בשבוע הספר, פותח ספרים שאף אחד לא טורח להביט בהם. מתעניין בכנות, יודע המון. מתעכב וקורא בשקיקה. ואני רק מרחפת – מרפרפת, לדעת מעט כותרות כדי להשתתף בשיח הסלוני / פרודורי על מחבר X וספר Y. בכיתה, יושב ברגליים ארוכות פשוטות לפניו, כמתריס: "ענגו אותי" ... צוחק בהנאה מדברי המרצה. עולם אסוציאציות פרטי בהחלט.

בטלפון עם זרים – כל כך נונשלאנטי – טבעי, לא מנסה להרשים. גם אבא שלו כך, התקשרתי בשם בדוי, "ענת", וביקשתי כל מיני טלפונים של בועז – מה הטלפון שלו בירושלים, ואותו דיבור, אותם ניואנסים של טבעיות ותכליתיות, אין חנחון.

בועז "אתה טס", מנתח דברים, ומשתקע במטרה. "ממריא" אליה חוזר מהמשימה – רק אם היא בוצעה עד תום, ואז מתפנה אל השאר. ממעט לדבר על עצמו. מרגיש מאוס כשחשף ואפילו טפח קטן, שולי רק כדי הצצה. מחמאותי גורמות לו לומר: "את מחליאה אותי בזה".

בועז, אני יודעת כי כשאתה נאמת, ועם זאת גם עצבנת, אני ניסיתי לומר בעיקר כי קשה לי עם האקוויוולנטיות הרגשית בינינו. ואתה התחלת לשיר, או הקשבת ליצירה, או היית חייב להשמיע לי שיר ילדות. הרבה פעמים חשתי ילדה קצרת רוח, גערתי בעצמי בשקט, וחיכיתי בבושה שתתפנה אלי, ולא ידעתי אם זה נוהג עולמם של שפויים, או שיש כאן חוסר טקט, ולגיטימי להיפגע.

בועזי, למדתי ממך גישה בריאה לחיים מהי. מהם גבולות, מהי ברברת יתר – כשיש מקום למעשים, נטו. אפילו להפליץ, בועז, לימדת אותי. ואני מתגעגעת אליך. אל הצחוק העמוק העסיסי שלך, זה שאין כן ממנו בעולם. חושל שנים בצורה "שרוליקית", בשרי בפנים, עז חיטובים. ועינך ירוקות לפעמים, ולחות, וצוחק בהנאה במיטה, בשעת האהבה, שלם עם גופך, עם רוחך, עם עצמך.

כשהראית לי בארון – מה הם בגדיך היפים, והתרברבת קמעה – כי יש לך חליפות רציניות לאירועים מחייבים (שכחתי, כי אתה הקצפת והשמנת של המדינה), השתדלתי לא ללעוג. או שאולי הטעם שלי לא מעודכן. גם כשבאת ביום האחרון, יום חמישי 5/7/96 לפני פונדק עין-כרם, ולבשת מכנסי ג'ינס בגוון אדום-יין (דווקא יפות), אבל עם חולצת בד בגוון קרם, (גופייה מתחת, צחקת, כמו דייל אל על), והנעליים, אוי... חומות מבריקות, ערסיות... אבל החמאתי, בעיקר על ההשתדלות (לא אמרתי) ועל מראה הפנים – השיער התבדר – ריכך את קשי פניך. לא יכולתי שלא להתרפק על חזק.

בדקת את החולצה לאחר מכן, הייתי גאה לבשר כי איני מריחה במיק-אפ (מאז הכרזת כי איפור זה דבר מיותר, ומקרוב ראית זאת).

בנסיעה נבוכותי, הרגשתי עייפה והודיתי בכך. לילה לפני כן מעט שינה, בבוקר מבחן, אחר כך, שנינו עבדנו, אני בניקיון ואתה במשימה צבאית, אחר כך עוד רצתי 5.5 ק"מ, והגעתי עייפה, אך זו הייתה מין עייפות נינוחה, שמותירה אותי נטולת עכבות ומתחים, ואכן את האווירה הפכה טבעית ונלבבת. צחקנו ונהנינו, (אחר כך במכונית אמרת שהיה זה מפגש מהנה

בעל אופי ידידותי, לא נאהב). וכשטיפסנו בסמטאות עין-כרם (ומדי פעם נעצרתי, לוחצת על בטני, אל הכאב – מחיר הסעודה)... היה נעים, פשוט נעים. וסיפרת על מערכת השמש, הכוכבים, מאות ניווטם לבד בלילה, על הבית (ליברלי, אבל לא מדברים על רגשות וכ"ו...), איטליה, סרדיניה, וכך הספקתי לשכוח, בענן המתקוות, את העובדה שהצהרתי על כוונתי להיפרד, ואז במכונית – שישבנו אמרת, שזהו, עכשיו מוכרחים לדבר, והבנתי פתאום, שזו הייתה דחייה, ריכוך. והמכה תבוא ותונחת... ומילותיך (אתה התחלת, אני לא הייתי מסוגלת לנסח), חלפו ליד אוזני, הותירו כאב מה, עמום, ביחס לעוצמת המשמעות.

וכשסיכמת ואמרת שאכן צריך להיפרד, או להפסיק עם זה, גם היו דמעות קטנות של אכזבה, ותחושה מרירה, חנוקה בגרוני, אך שתקתי. אחר כך ניסיתי לעטות עליזות ורציונליות – מה, גם היא לא עלתה. הגרון יבש. הזמן עובר, ואני לתומי עוד ארזתי לפני היציאה – תיק לשינה, ואפילו הודיתי – התחטאתי בפני בועז – שאני מתכננת לישון אצלו – זה בסדר נכון?... כן השיב, ללא נלהבות כהרגלו. כשהבטתי בתיק, בעוד הפרידה כבר רובצת מוחשית בינינו, השתדלתי לעמעם את הידיעה כי בפנים הכול ארוז ומוכן לשינה אצלו.

בועזי הבועז. כשהשתתקתי בחוץ, רצית לראות, אמרת שעומד לך. ובסוף אמרת נשיקה, כן נשיקה לפרידה, ואני סירבתי בעקשנות וחיכיתי לך, ואתה משכת אותי אליך – לא התנגדתי – ומנשיקת פרידה משכתי לנשיקה, נשיקה... ניסית לפלוט, כי לא לכך התכוונת, אחר כך, אחרי שניתקתי עצמי בכוח (להיות זו השולטת במצב), אמרתי שזה מה שהתחשק לי, ולכן עשיתי זאת, וטרקתי את הדלת והלכתי בהילוך איטי, משתדלת להיראות סקסית, משתדלת להראות את ההשתדלות.

בחדר עוד נפנית לספרים ועיסוקים, רק לא להתעמת עם המציאות החדשה. בבוקר קמתי ממורמרת (עייפה מאוד), עבדתי באי חשק, כשמשפטי בועז מצלצלים – ודווקא אלו מהימים היפים, וחיכתי לעצמי כמאוכזבת שהעתיד עוד מובטח לה.

ורק באוטובוס חזרה להר הצופים, כשהבנתי שהמשפטים והבדיחות הללו – לא עוד שלי, לא עוד ייאמרו לידי, ובעצם אני משתעשעת בדמיוני במה שכבר אבד, אז, ורק אז, החלה תחושת האובדן להכות בהכרה, ואז רציתי לצרוח וצעקתי בפנים... וקראתי לבועז, ועד עכשיו מוצאי שבת, בשעה 2.00 לפנות בוקר, לא יכולה להתרכז, כן בועז, ואוכלת בלי סוף, כדי להשקיט את החור בבטן.

אוכלת כמו שאדם שפוי אוכל בשלושה ארבעה ימים. מעמעמת – מקהה את התחושה, וזה עוזר, ועד עכשיו אני שורדת, למרות שכבר הכנתי חבל, וכבר בכיתי בהשלמה, הרי ששוב ממשיכה לנשום. אלך לישון, ומחר אפרק את עמוד התלייה, שיחכה לפעם הבאה.

עם אבא ואמא באיים הבריטיים

לקראת סוף בחינות הסמסטר השני היא צלצלה אלינו: "ההורים שלי הציעו שאצטרף אליהם לנסיעה משפחתית לאיים הבריטיים. אבא שלי קיבל הצעה לנסוע לשם כמשגיח כשרות מטעם הרבנות, בתהליך של ייבוא בשר בקר מהאיים הבריטיים לארץ. האמת היא שבהתחלה קצת חששתי שהמפגש איתם יהיה בשבילי ארוך מדי, ואולי גם קרוב מדי, אבל התייעצתי עם בועז, והוא דווקא בעד שאסע. אני התלבטתי אולי זה אפילו די מפתה, קצת לטייל בעולם, ובסוף בכל זאת החלטתי להצטרף, אבל ביקשתי שייתנו לי גם זמן להיות לבד – בשביל עצמי".

האזנו להתלבטויותיה, משתדלים להצניע את דאגתנו, ומעודדים אותה שתעשה את הדבר הנכון ביותר עבורה. ימים אחדים אחר כך אמרה: "אני אצלם המון תמונות וככה גם אתם תוכלו להשתתף בחוויות שאחווה". לא שאלנו מדוע ההורים